

צדק לא תהיה

אי אפשר לבטא במילים את הכאב והצער של כולנו כאן, כי מאוד אהבנו את ניל. אני לא מגזים - הקיבוץ כולו אהב אותו.

הוא היה כזה בחור חמד; ג'ינג'י, ביישן - עם חיוך מיוחד במינו. בחור סימפטי עם לב חם. קשה להשלים עם האבידה.

ניל הגיע אלינו לכיתה ד', והשתלב ללא קושי. גמר י"ב כיתות, התנדב ליחידה קרבית - ומזמן שכחנו שבא מבחוץ - בן-משק לכל דבר.

הוא היה מאוד קשור למשפחתו הקטנה - לפרל ולבלינדה, אהב אותן מאוד ודאג להן.

היה יפה לראות אהבה כזאת מבחור צעיר כל כך.

בקיבוץ היה שקט ובקושי פתח פיו - אבל כאשר כן עשה - גילה חוש הומור אדיר. היה מסוגל למצא את המילה הנכונה, להפוך מקרה כבד לבדיחה.

היה משוגע לענף שלו - לכותנה - ולכלים הענקיים של הכותנה.

פעם חלף על פני, נוהג בקטפת גדולה - עם כזה חיוך על פרצופו - חיוך שכולו אמר אושר.

קשה להבין למה נלקח מאיתנו.

אין מילים לנחם את המשפחה, או אף אחד אחר. מה שכן נכון - כל מה

שניל הקרין במשך 19 השנים שלו - כל הקסם המיוחד הזה - כל זה היה בעצם נס קטן וחיים מלאים, ואת הקטע הזה, פרל ובלינדה, אף אחד לא יכול לקחת

מכן.

זה שייך לכן לנצח.

יהי זכרו ברוך.

קוליין

